

Lenka
Vymazalová

Ilustrovala
Katarína Časko

FRAGMENT

Netreba sa školy báť

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Lenka Vymazalová
Netreba sa školy báť
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

NETREBA SA ŠKOLY BÁŤ

Lenka Vymazalová

Ilustrovala
Katarína Gasko

FRAGMENT

Lenka Vymazalová
Netreba sa školy báť

Ilustrácie Katarína Gasko

Obálka Grafické a DTP studio Fragment, Kamila Flonerová

Grafická úprava Grafické a DTP studio Fragment, Jan Hána

Redakčná a jazyková úprava Petra Kýšková

Zodpovedná redaktorka Tatiana Floreková

Technická redaktorka Daruše Singerová

Vydalo Vydavateľstvo Fragment, s. r. o., Bratislava ako svoju 1203. publikáciu

1. vydanie, 2016

Sadzbu zhotovilo Grafické a DTP studio Fragment

Copyright © Vydavateľstvo Fragment, s. r. o., 2016

Text © Lenka Vymazalová, 2016

Illustrations © Katarína Gasko, 2016

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Kontaktná adresa: Mickiewiczova 9, 811 07 Bratislava 1

e-mail: fragment@fragment.sk

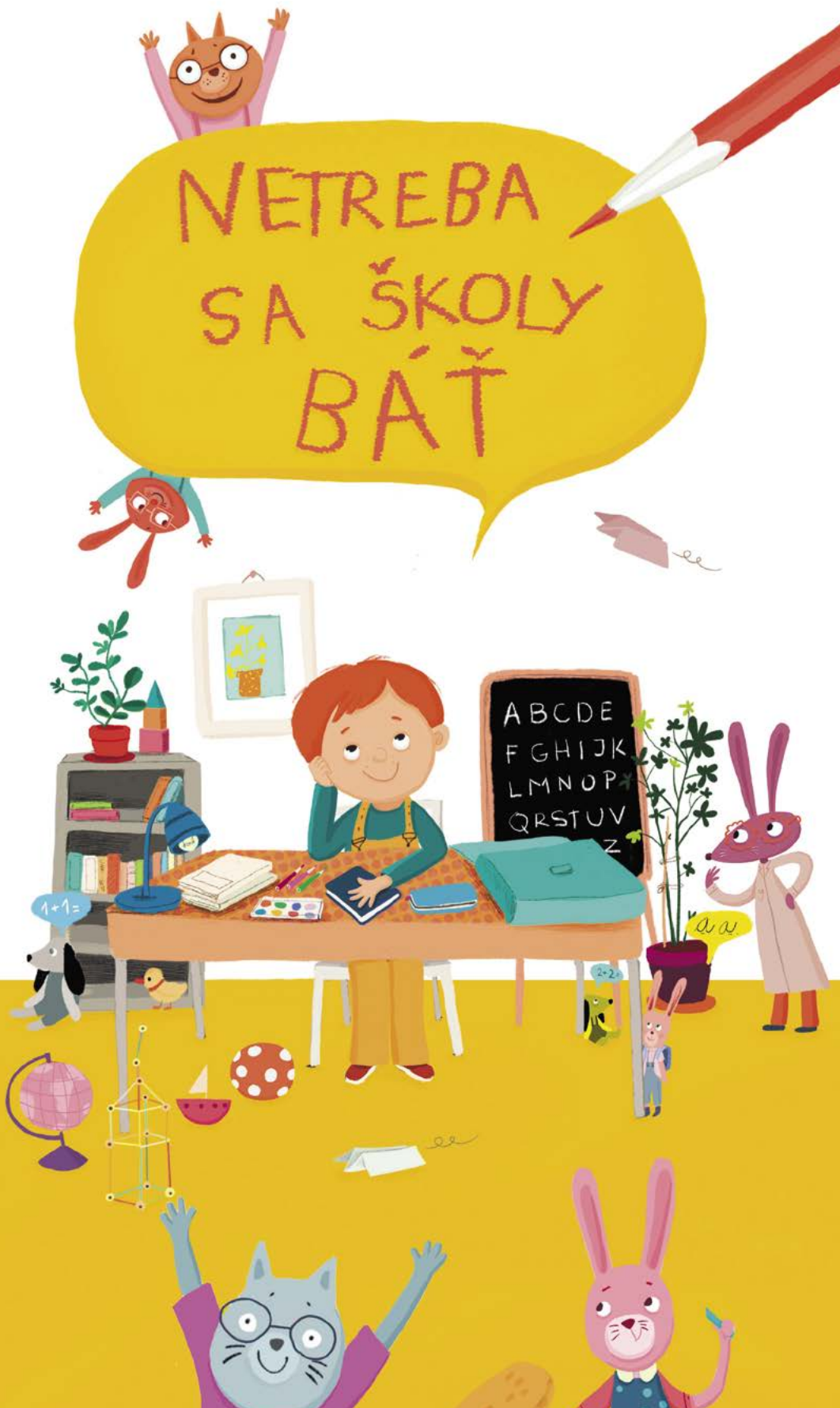
<http://www.fragment.sk>

ISBN v tlačenej verzii 978-80-564-0157-6

ISBN e-knihy 978-80-566-1691-8 (1. zverejnenie, 2020)

NETREBA
SA ŠKOLY
BÁŤ

Tešíme sa do školy,
ešte sme tam neboli.
Nové veci, noví známi –
v škole nie sme nikdy sami!
Čaká na nás veľká trieda,
lavice aj biela krieda.

Vitaj v škole, žiačik malý,
určite si nedočkavý!
Nerob z toho žiadnu vedu,
naučíš sa abecedu,
zvládneš zrátať číslice,
používať nožnice.

Školský rok sa skončí hneď,
po lete sa vrátiš späť.

Načo je mi slávna škola,
keď ma moja izba volá?
Mám rád hračky, zábavu,
nechcem školskú otravu!

Rozprávočky mám však rád,
sám si ich chcem prečítať!
A keď zvládnem ťahy perom,
podpíšem sa celým menom.

Onedlho, o pár chvíľ,
veľa sa tam naučím.
Dnes už viem, že učenie
nie je žiadne trápenie.

NAČO JE NÁM ŠKOLA

Všetci mi vravia, že už onedlho pôjdem do školy. Pýtajú sa ma, či sa tam teším. Najmä babka mi s tým nedá pokoj. No ako to mám vedieť, keď som do školy ešte nikdy nechodil? Neviem, či sa mi tam bude páčiť. Veď ani netuším, čo ma tam čaká.

A načo mi je vlastne škola? Čo keby som do nej vôbec nešiel? V našej škôlke je dobre. Mám tu kamarátov aj pani učiteľku Janku a môžem sa celý deň hrať. Nechcem ísť inam. V škôlke som spokojný.

Cestou domov som mamičke povedal, že do školy ísť nechcem. Nepotrebujem ju. Že radšej zostanem v škôlke. Mamička nič nepovedala, iba sa celý čas záhadne usmievala.

Keď sme prišli domov, išiel som si umyť ruky a medzitým mi mama pripravila olovrant. Po ňom

vždy dostávam aj niečo sladké. Tešil som sa, čo to bude dnes. Na moju veľkú radosť mamička vytiahla zo zásuvky želatínové cukríky. Tie mám najradšej!

„Dám ti tri jahodové, štyri citrónové a dva jablkové, ale najskôr mi musíš povedať, či ich dostaneš viac, ako máš prstov na rukách,“ povedala.

Nechápavo som na ňu pozrel. Nevedel som, koľko cukríkov mi dá. Držala ich v dlani a čakala na moju odpoveď.

„Dobre teda, dám ti cukríky, ak večer pred spaním prečítaš rozprávku na dobrú noc ty mne,“ povedala mamička po chvíli.

Bol som zmätený. „Mami, veď ja neviem čítať,“ povedal som skoro s plačom. „Prečo mi to kážeš?“

„Chcela som vedieť, či tú školu naozaj nepotrebuješ, keď si mi dnes povedal, že tam nepôjdeš. V škole sa totiž deti naučia čítať, písať aj počítat. Okrem toho i veľa iných vecí o svete okolo nás. Myslím, že by si tam predsa len mal ísť, aby si vedel, čo sa píše v knižkách, koľko želatínových cukríkov pre teba mám a aj veľa iných vecí.“

„A naozaj musia všetky deti chodiť do školy?“

„Naozaj. Predstav si, že by sa ľudia nevedeli ani podpísať, ani si spočítat peniaze v obchode, dokonca by si nevedeli prečítať knihy, noviny alebo časopisy.

Preto máme také zákony, ktoré všetkým rodičom prikazujú prihlásiť deti do školy, keď sú v tvojom veku.“

„Všetky deti na svete idú do školy rovnako ako ja?“

„Bohužiaľ nie, v niektorých krajinách to tak nie je a deti tam pracujú na poliach alebo robia inú ťažkú prácu namiesto učenia sa v škole. Potom si v dospelosti nedokážu nájsť lepšie zamestnanie a žijú v chudobe. Preto je škola veľmi dôležitá. Pripravuje totiž deti na to, aby si raz mohli vybrať prácu, ktorá ich bude baviť.“

„Aj ja si budem môcť vybrať?“ vyzvedal som.

„Určite, ak budeš vedieť, čím by si chcel byť.“

Zamyslel som sa. Čím by som chcel byť, keď vyrastiem? Je veľa vecí, ktoré robím rád, no neviem si z nich vybrať iba jednu. Mám rád knihy o vesmíre, rád kreslím obrázky a jazdím na kolobežke. Rád plávam a rád chodím na vychádzky do lesa, keď opadne lístie. Rád si staviam snehuliaka a púšťam plachetnice v potoku, rád sa korčuľujem a hrám sa so stavebnicou. Tiež rád skáčem do vody a jem zmrzlinu. Rád chodím s rodičmi do zoo alebo na rôzne výlety. Rád pečiem s babkou koláče a s dedom majstrujem v dielni. Rád chodím do kina a pozerám rozprávky. Rád sa hrám so zvieratkami, najmä s dedkovým psíkom. A mám rád pizzu a palacinky a tiež jablkový džús. Naozaj bude veľmi ťažké vybrať si, čím chcem byť.

